

KARIN SLAUGHTER

KRIMINÁLNÍK

KARIN SLAUGHTER

KRIMINÁLNÍK

2013

Copyright © 2012 by Karin Slaughter
Translation © 2013 by Hana Čapková
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu CRIMINAL,
vydaného nakladatelstvím Century, Londýn 2012,
přeložila Hana Čapková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Kneblová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2013

ISBN 978-80-7303-833-5

Věnováno Kate, redaktorce a kamarádce

1. kapitola

15. srpna 1974

LUCY BENNETTOVÁ

Po Edgewoodské třídě se vzhůru sunulo dlouhé skořicově hnědé auto. Vůz měl stažená okna a řidič se za volantem krčil. Ve světle kontrolek na palubní desce bylo vidět přivřené slídivé oči, které pátraly po řadě dívek stojících pod cedulí s názvem ulice. Jane. Mary. Lydia. Auto zastavilo, a jak se dalo očekávat, muž zvedl bradu a kývl na Kitty. Rychle k němu vykročila a snažila se na jehlových podpatcích vybalancovat nerovnosti asfaltového povrchu. Upravovala si přitom minisukni. Když ji před dvěma týdny Juice přivedl na roh, tvrdila ostatním holčkám, že je jí šestnáct. Spíš jí však bylo patnáct, i když vypadala sotva na dvanáct.

Všechny ji od prvního okamžiku nesnášely.

Kitty se naklonila do otevřeného okna vozu. Nepoddajná vinylová sukně se jí povytáhla a rozevřela se jako zvon. Zákazníci si vždycky vybírali ji, což začínal být problém. Všimli si toho všichni kromě Juice, který jí nadržoval. Dovedla muže přemluvit k čemukoli. Byla svěží a vypadala jako dítě, i když stejně jako všechny ostatní holky v kabelce nosila kuchyňský nůž a uměla ho použít. Tahle práce žádnou z nich nebavila, ale když si klient

místo nich vybral jinou – novější – holku, bolelo je to, jako by na prvním plese zůstaly stát stranou.

Kitty a řidič auta se rychle a bez smlouvání dohodli. Její služby za požadovanou cenu rozhodně stály. Dala Juicovi signál, počkala, až kývne, a nastoupila do vozu. Ten z výfuku vypustil oblak kouře a širokým obloukem odbočil do úzké vedlejší ulice. Když řidič zaparkoval, auto se jednou otrásl. Zvedl ruku, popadl Kitty za zátylek a její hlava zmizela.

Lucy Bennettová se otočila a podívala se do temné liduprázdné ulice. Neblížila se sem žádná světla. Neprojelo tudy jediné auto, a tudíž se neobjevil ani žádný zákazník. Atlanta v noci nežila. Poslední člověk, který opustil budovu životní pojišťovny Equitable, obvykle zhasl všechna světla, ale Lucy viděla, že na druhé straně Centrálního městského parku jasně svítí žárovky v mrakodrapu ve tvaru žehličky. Když pořádně přivřela oči a soustředila se, objevila známý zelený nápis C&S, který značil počátek komerční čtvrti, jež představovala nový Jih a pokrok prostřednictvím obchodu. Město, jež nemá čas na nenávisť.

Pokud dnes večer po místních ulicích kráčeli nějací muži, rozhodně neměli dobré úmysly.

Jane si zapálila cigaretu a schovala krabičku do kabelky. Nera-da se dělila, ale velmi ochotně od druhých brala. Její oči se setkaly s Lucyinými. Měla v nich prázdnotu, na kterou se nedalo dívat. Jane to nejspíš také cítila, protože rychle odvrátila pohled.

Lucy se zachvěla, přestože byla polovina srpna a z chodníku sálalo horko. Měla rozedřené nohy a bolela ji záda. Třeštila jí hlava a tížil ji žaludek, jako by spolkla hromadu betonu. Úplně jí vyschlo v ústech a cítila neustálé mravenčení v rukách. Ráno si nad umyvadlem vytrhla z hlavy chomáč blondatých vlasů. Před dvěma dny jí bylo devatenáct, ale už se cítila jako stařena.

Auto ve vedlejší ulici se znovu zatřásl a Kitty zvedla hlavu. Otrhla si ústa a vystoupila z vozu. Nemarnila čas a nedala zákazníkovi příležitost rozmyslet si uzavřený obchod. Sotva stihla zabouchnout dveře a auto už odjelo. Kitty chvíli vrávorala na vysokých podpatcích a tvářila se nejprve nejistě, pak zděšeně a nakonec našťavaně. Všechny byly našťavané. Zuřivost jim přinášela úlevu a útěchu. Nic víc neměly.

Lucy sledovala, jak se Kitty vrací na roh. Peníze odevzdala Juicovi a snažila se kolem něho projít. Chytil ji však za paži a zastavil ji. Kitty si odplivla na chodník a pokoušela se tvářit nebojárně. Juice rozbalil štos bankovek a po jedné je spočítal. Kitty tam stála a čekala. Všechny čekaly.

Juice konečně zvedl bradu. Obnos seděl a Kitty se mohla postavit zpátky do řady holek. Na ostatní se ani nepodívala. Jenom prázdnýma očima zírala do ulice a čekala, až se objeví další auto a další muž na ni buď kývne, nebo ji bez povšimnutí mine. Za pouhé dva dny od příchodu na ulici její oči dostaly stejně prázdný výraz jako zraky jejích kolegyň. Co se jí táhlo hlavou? Nejspíš totéž, co Lucy. Znamý refrén, který ji každou noc uko-lébával ke spánku. *Kdy – to – skončí? Kdy – to – skončí? Kdy – to – skončí?*

Lucy kdysi také bylo patnáct, ale teď jí ta doba připadala hroz-ně vzdálená. Při hodinách posílala kamarádkám psaníčka. Chi-chotaly se, když si povídaly o klucích. Každý den běžela ze školy domů, aby se mohla dívat na oblíbený romantický seriál. Se svou nejlepší kamarádkou Jill Hendersonovou ve svém pokoji tanco-vala na písničky Jackson Five. Bylo jí patnáct a najednou se život otevřel jako propast a malá Lucy střemhlav padala stále hlouběji do nepropustné tmy.

Začala brát amfetamin, aby zhubla. Nejprve jedla jenom pi-lulky. Benzedrin, který Jill našla v matčině lékárnice. Nebraly je často a byly opatrné. Potom ale lidé v FBI zešíleli a pilulky zaká-zali. Jednoho dne byla lékárnice prázdná a den nato Lucy při-padalo, že její váha vyletěla zpátky na šedesát osm kilo. Kromě Tlustého George, který se vrtal v nose a u oběda vždycky seděl sám, byla ve škole jediným dítětem s nadváhou. Lucy George nenáviděla stejně prudce jako on ji a stejně tak nesnášela vlastní obraz v zrcadle.

Brát drogy Lucy naučila Jillina matka. Paní Hendersonová ne-byla hloupá. Všimla si, že jí ubývají pilulky, a potěšilo ji, že se Lucy konečně snaží zbavit tukových polštářků. Sama benzedrin užívala ze stejného důvodu. Pracovala jako zdravotní sestra v Claytonově všeobecné nemocnici a odnesla z pohotovosti ně-kolik skleněných lahviček methedrinu, které cinkaly v kapse její

bílé uniformy. Pověděla Lucy, že je to amfetamin k injekčnímu podání a funguje stejně jako pilulky, jenom rychleji.

Lucy bylo patnáct, když jí do těla poprvé zajela injekční jehla.

„Pokaždé jenom trošičku,“ vysvětlila jí paní Hendersonová. Natáhla do stříkačky maličko krve a pomalu stiskla píst. „Měj nad tím kontrolu. Nenech se tím ovládnout.“

Lucy nebyla sjetá, jenom měla trochu lehčí hlavu a pak samozřejmě podle očekávání ztratila chuť k jídlu. Paní Hendersonová měla pravdu. Tekutina účinkovala rychleji a snáz než pilulky. Shodila něco přes dvě kila, potom čtyři a půl a poté skoro sedm. A pak – nic. A tak přehodnotila význam výrazu pokaždé jenom trošičku a začala brát ne pět, ale deset kubických centimetrů, které se časem změnily v patnáct. Potom měla pocit, jako by jí explodovala hlava a tělo měla v jednom ohni.

Zajímalo ji ještě něco jiného?

Ani trochu.

Kluci? Samí pitomci. Jill Hendersonová? Příšerný opruz. A co její váha? Ta už jí byla fuk.

V šestnácti vážila sotva pětáctyřicet kilo. Žebra, kyčle a lokty jí vystupovaly pod voskovou kůží. Poprvé v životě měla vystupulé lícní kosti. Oči si líčila silnou vrstvou černé tužky a modrými stíny. Dlouhé blondaté vlasy si žehlila, až je měla tuhé a plácaly jí o neskutečně hubený zadek. Dívka, jíž v páté třídě tělocvikář k nadšení jejích spolužáků přezdíval Parní válec, teď byla hubená jako modelka, chovala se bezstarostně a najednou byla oblíbená.

Staré kamarádky, které znala od školky, z ní nadšené nebyly. Všechny ji zavrhlly jako ubožačku, odpadlici a ztracený případ. Lucy to výjimečně bylo jedno. Co s lidmi, kteří nad ní ohrnují nos, protože si trochu užívá? Holky s Lucy stejně kamarádily jenom na oko. Byla tlustá, a tak vedle ní vypadaly hezky a roztomile a kluci s nimi flirtovali.

Noví kamarádi ji považovali za dokonalou. Milovali její sarkastické poznámky o lidech ze starých časů a vítali její výstřednost. Holky ji zvaly na mejdany a kluci na rande. Chovali se k ní jako k sobě rovné. Konečně zapadla do nějaké skupiny a nevyčnívala, protože jí někde bylo příliš. Stala se prostě jednou z davu. Byla jenom Lucy.

A její bývalý život? Lucy pro všechny, kdo v něm hráli nějakou roli, měla pouze slova pohrdání. Zejména pro paní Hendersonovou, která se s ní najednou přestala stýkat a prohlásila, ať se Lucy kouká dát dohromady. Lucy však byla v naprosté pohodě. Svého nového života se nehodlala ani náhodou vzdát.

Všechny její staré kamarádky byly nudné husy posedlé přípravou na vysokou, která většinou spočívala v rozpravách o tom, na které dívčí koleji se ubytují. Lucy o úžasnosti kolejí, jejichž viktoriánské a neoklasicistní budovy lemovaly Milledgeovu třídu a Jižní Lumpkinovu ulici v univerzitním městečku, mluvila už od svých deseti. Vábení amfetaminu však z řečtiny, kterou ovládala, učinilo zapomenutý jazyk. Nestála o nesouhlasné pohledy svých bývalých kamarádek. Vlastně už nestála ani o paní Hendersonovou. Měla plno nových kamarádů, kteří jí obstarali drogy, a rodiče jí dávali štědré kapesné. Když jí někdy v týdnu došly peníze, matka si ani nevšimla, že jí v peněžence chybějí bankovky.

Tedť to jasně viděla, ale tehdy se zdálo, že do propasti padla během několika sekund, a ne plných dvou let. Doma se chovala nevrle a podrážděně. Začala se toulat po nocích a lhát rodičům kvůli úplným hloupostem, kvůli běžným věcem. Její lži byly průhledné. Ve škole propadala z jednoho předmětu za druhým, až skončila v tom nejzákladnějším kurzu angličtiny. V první lavici seděl Tlustý George a Lucy se svými novými kamarády byla vzadu. Většinou tam vyspávali rauš a čekali, až se budou moci vrátit ke své skutečné lásce.

K jehle.

K tomu dokonale tvarovanému kousku chirurgické oceli, k tomu zdánlivě neškodnému vynálezu, který ovládal každíčkový okamžik Lucyina života. Snila o tom, jak si šlehá. O tom, jak jehla nejprve propíchne kůži a jak to štípne, když jí zajede do žíly. O pomalém pálení, jež cítí, když si tekutinu vpraví do těla. O okamžitém pocitu euforie, jakmile se jí droga dostane do oběhu. Kvůli ní byla ochotná cokoli obětovat, cokoli kvůli ní ztratit. Neváhala udělat leccos, aby ji získala a mohla na všechno zapomenout, jakmile ji bude mít v krvi.

Pak to s ní najednou začalo jít prudce z kopce.

Objevil se Bobby Fields. Byl skoro o dvacet let starší než Lucy. Chytřejší a silnější. Pracoval jako mechanik na jedné tátově benzině. Nikdy předtím si jí ani nevšiml. Byla pro něho neviditelná oplácaná holčička se zplihlými copánky. Poté, co do Lucyina života vstoupila jehla, se to však změnilo. Jednoho dne vešla do autopravní s dílny tak nízko na úzkých bocích, že se jí zvonové nohavice třepily od toho, jak je tahala po zemi. Bobby ji zastavil a chtěl si s ní povídat.

Také jí naslouchal a Lucy si teprve teď uvědomila, že ji do té doby vlastně nikdo nevnímal. Natáhl k ní ruku a prsty umazanými od oleje jí uhladil pramen vlasů, který jí spadl do tváře. Potom se najednou ocitli vzadu v budově a on jí sevřel řadro. Lucy pod jeho dotykem celá ožila.

Nikdy předtím s žádným mužem nic neměla. I když se úplně sjela, věděla, že návrhy na sex musí odmítat. Potřebovala si uchránit nevinnost, protože o použité zboží nikdo nestál. Ačkoli se to nyní zdálo neuvěřitelné, tehdy si opravdu myslela, že i přes krátké zakolísání jednoho dne začne chodit na Georgijskou univerzitu, bude bydlet na koleji, kterou si vybere, a vdá se za seriózního mladého muže se zářnou budoucností, jenž se bude zamlouvat jejímu otci.

Bude mít děti a stane se členkou Asociace rodičů a učitelů. Bude péct koláčky, vozit děti autem do školy a vysedávat v kuchyni s ostatními matkami, kouřit a stěžovat si na nudný život. Možná, že až budou ostatní ženy probírat manželské neshody nebo dětskou koliku, Lucy se usměje při vzpomínce na své lehkomyšlné mládí a šílenou, opojnou drogovou epizodu.

Anebo se jednoho dne ocitne někde na rohu v centru Atlanty a sevře se jí žaludek nad tím, že přišla o útulnou kuchyň i blízké přítelkyně.

Zatímco šestnáctiletá Lucy nikdy s žádným mužem nic neměla, Bobby Fields už byl zkušený. Spal s mnoha mladými ženami. Uměl s nimi mluvit a dovedl jim dodat pocit výjimečnosti. Nejdůležitější však bylo, že se vyznal v umění přejet rukou z řadra na stehno, odtud do rozkroku a z něj jinam. Lucy hlasitě zavzdychala a její otec na ni z kanceláře zavolał, jestli je v pořádku.

„Nic mi není, tati,“ odpověděla, protože dotyk Bobbyho ruky byl tak příjemný, že by v tu chvíli zalhala i samotnému pánu-bohu.

Zpočátku svůj vztah tajili a o to víc byl samozřejmě vzrušující. Vzniklo mezi nimi pouto, cosi zakázaného. Tajně spolu chodili skoro celý rok. Lucy jednou týdně přišla k tátovi počítat drobné, ale pokaždé se vyhýbala Bobbyho pohledu. Předstírala, že Bobby neexistuje, dokud to už nedokázala déle vydržet a musela zajít na špinavý záchod za budovou. Pokaždé ji umazanýma rukama pevně popadl za zadek, takže když si pak sedla vedle otce, ještě ji bolel.

Její touha po Bobbym byla skoro stejně silná jako touha po droze. Chodila za školu. Vymyslela si, že si našla brigádu a že přespává u kamarádek. Rodiče jí věřili a nikdy ji nekontrolovali. Bobby měl vlastní byt a jezdil stejným sportákem jako Steve McQueen. Pil pivo, kouřil marihuanu a kupoval Lucy amfetamin. Ona se za to naučila, jak ho vzít do úst, aniž by se jí zvedl žaludek.

Všechno bylo dokonalé, dokud jí nedošlo, že ve svém dvojím životě už nemůže dál pokračovat. Anebo možná ani nechce. Dva měsíce před maturitou odešla ze střední školy. Poslední kapka přišla o víkend, kdy rodiče odjeli navštívit bratra na vysoké. Lucy celou dobu strávila u Bobbyho. Uvařila mu a uklidila. Celou noc se s ním milovala a přes den zírala na hodiny a počítala minuty do okamžiku, kdy mu bude moci říct, že ho miluje. Opravdu ho milovala, obzvlášť když večer přišel domů s širokým úsměvem na tváři a kouzelnou lahvičkou v kapse.

Bobby jí píchl pořádnou dávku. Možná až příliš velkou. Měla takovou sílu, že Lucy začaly cvakat zuby. Když se druhý den ráno dopotácela domů, byla pořád sjetá.

Byla neděle.

Rodiče měli jít s bratrem do kostela a teprve potom jet domů, ale místo toho seděli u stolu v kuchyni, ani se nepřevlékli z cestovního. Matka si nesundala klobouk. Celou noc na ni čekali. Zavolali Lucyině kamarádce, která jí měla poskytnout alibi a povědět jim, že Lucy přespala u ní. Nejdřív lhala, ale stačilo, aby na ni jen trochu zatlačili, a řekla jim, kde přesně jejich dcera je a co několik posledních měsíců provádí.